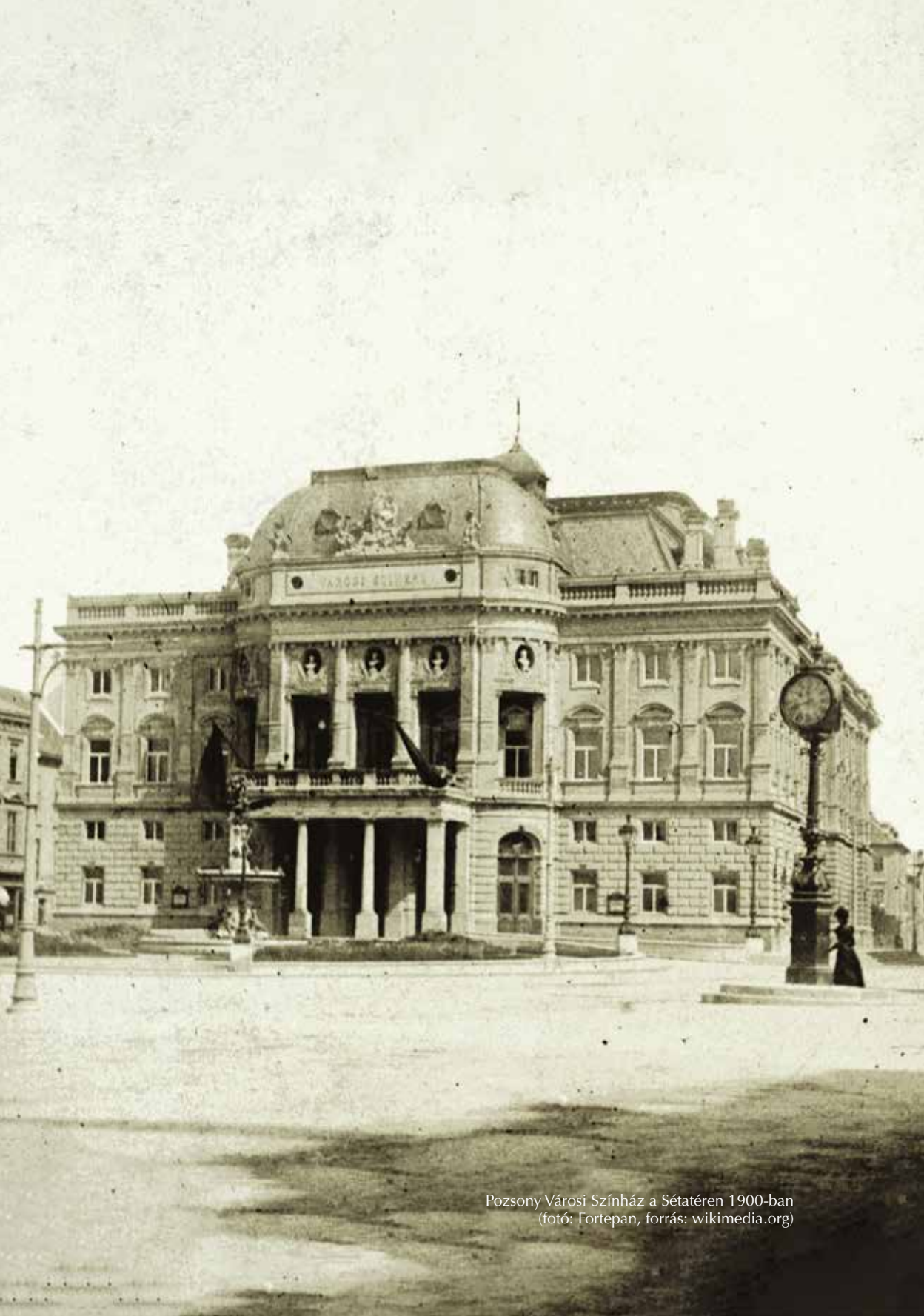

Részlet a *Theomachiából*

Nem nyughatom, csak hánykolódom úntalan
s mereng határtalan medrem ha fordulok
s amerre könnyem elgurul, lángkúp hasad
a mennyek izzó csillagköd-csigáiból.
Nagyszívű Okeanos, áramlás ura,
erős fivér, ki mindenségem őre vagy,
ó halld szavam – bölcsességnek kör-pántja te!
Atyánknak átka rámlép és belémnyilall.
Tudod: megöltem egykor őt, Uranos őst,
a millió csillaggal égő ős-eget,
mert nem virult, csak élet nélkül tündökölt
s én vágytam, hogy tenyészet és élet legyen.
Gyomrára térdepeltem, torkon-nyestem és
a mindenség élettelen leplére dús
élő pirosság szökkent. Vastagon lefolyt
szétnyílt nyakán s vonagló két szájszögletén.
Amint a gégejébe markolt görcsösen,
nyöszörgött még, hogy majd az egyik gyermekem,
mint én vele, úgy bánik el kurtán velem.
Ezért fölfaltam három lányom s két fiam.
Ó! nyugtom még-sincs! mindig hánykolódom én,
mindig csak forgolódom és könnyem szakad,
mindig csak hánykolódom forró fekhelyen,
mindig csak forgolódom és nem alhatom.
Tudd meg: legapróbb és utolsó gyermekem
világra jött, kiról a jóslat mondatott,
hogy énnálam különb lesz mindenek fölött,
és országomat meg fogja rontani.

1938

Weöressándor.

Pozsony Városi Színház a Sétatéren 1900-ban
(fotó: Fortepan, forrás: wikimedia.org)